

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน การเรียนของนักเรียนจะประสบผลสำเร็จเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ หลายด้านด้วยกัน เป็นต้นว่า สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม ตัวนักเรียนเอง และการจัดการเรียนการสอน องค์ประกอบเหล่านี้ มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นอย่างมาก

ในค่านเศรษฐกิจ ปัญหาที่สำคัญคือ สภาพรายได้อันไม่พอกับรายจ่ายในครอบครัว ทำให้พ่อแม่ หรือผู้ปกครองของนักเรียนต้องทุ่มเทเวลาให้กับการหารายได้มาจุนเจือครอบครัว ไม่มีเวลาที่จะเอาใจใส่ดูแลให้ลูก หรือนักเรียนที่อยู่ในปกครองได้สนใจกับการเรียน ในค่านสังคม นักเรียนก็มักจะถูกสังคมชักจูง โดยโทรทัศน์ วิทยุ และสิ่งตีพิมพ์ เป็นสื่อกลาง ให้นักเรียนเพิกเฉยไปกับสิ่งยั่วยุต่างๆ และนักเรียนจะถูกปลุกฝังค่านิยมที่ไม่พึงปรารถนา โดยไม่รู้ตัว การที่นักเรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม ไม่มีสิ่งจูงใจในการเรียนเท่าที่ควรยอมทำให้นักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียน จึงกล่าวได้ว่า

...สภาพเศรษฐกิจและสังคมเป็นเรื่องสำคัญ เป็นพื้นฐานทางฐานะอารมณ์ และความรู้สึกนึกตัวของนักเรียนมาตั้งแต่บ้าน สภาพบ้านแต่ก่ สภาพบ้านที่ยากจน พ่อแม่ไม่มีเวลาที่จะเอาใจใส่ดูแลลูก ข้าราชการบางคนยังดูค่านไม่ให้ความสำคัญในขณะที่ลูกไปโรงเรียน สิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนมีพื้นฐานทางอารมณ์ไม่ดี เมื่อมาเรียนทำให้ไม่อยากรับรู้อะไร เมื่อเรียนไม่ค่อยได้ ครูก็ดูค่านเขินค่าน ผลที่สุดทำให้นักเรียนเกลียดการเรียน ไม่อยากเข้าเรียน ไม่อยากพบหน้าครู เด็กที่มีสภาพอารมณ์เช่นนี้ ขณะนั่งเรียนจะไม่รับรู้อะไรเลย คงค่านอาจมองครูและกระต่านค่าน แต่สมองไม่ค่านค่านหรือรับทราบสิ่งที่ครูสอนและอธิบาย... กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๒๔:๕๕)

นอกจากนี้แล้ว นักเรียนที่ต้องรับภาระงานทางบ้านมากเกินไป จนไม่มีเวลาที่จะให้ความสนใจในการเรียน เพราะมีความจำเป็นที่จะต้องช่วยบิดามารดาช่วยทำให้

เกิดความเบื่อหน่าย และท้อแท้ใจ และเกิดความรู้สึกไม่อยากเรียนขึ้นได้

ทางด้านส่วนตัวนักเรียนเอง ก็นับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ไม่ค้อยไปกว่าองค์ประกอบด้านอื่น ๆ เพราะตัวนักเรียนเอง อาจมีส่วนบกพร่องทางด้านร่างกาย หรือบกพร่องทางจิตใจ และมีระดับสติปัญญาต่ำจนทำให้การเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ หรือไม่ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความล่าช้าทางการเรียนได้

อาไพ สุจริตกุล (๒๕๑๖ : ๔๖ - ๔๗) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กมีปัญหาและเรียนช้า ว่ามีสาเหตุมาจาก

๑. ความบกพร่องทางร่างกาย ได้แก่ สายตาไม่ดี ตาขมขี้ หูพิการ หรือฟังไม่ถนัด อวัยวะในปากบกพร่อง และมีความผิดปกติอื่น ๆ เช่น ผนังมือซ้าย
๒. มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา เช่น เด็กที่มีอายุสมองน้อยมักอ่านไม่ได้ดี มีความสังเกตน้อยทำให้ไม่เข้าใจสิ่งที่เรียน หรือไม่สามารถสร้างมโนภาพได้ตามที่ต้องการ
๓. มีความบกพร่องทางอารมณ์ เป็นคนใจคอหงุดหงิดเข้ากับใครไม่ได้ มีความหวาดระแวงว้าวุ่น วิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา เด็กที่มีอารมณ์ไม่สม่ำเสมอมักเรียนไม่เข้าใจ ซากสมาธิ และไม่มี ความมั่นใจ
๔. มีความบกพร่องในด้านทักษะการเรียนรู้ กล่าวคือ ได้ทักษะที่ไม่ถูกต้อง เช่น อ่านหนังสือควยวิธีที่เคลื่อนสายตาคตามตัวหนังสือไปที่ละตัวทำปากขมูบขมิบ ตลอดเวลา อ่านในใจ ต้องใช้มือชี้ที่ตัวหนังสือเวลาอ่าน

ระพีพร โพธิ์ศรี (๒๕๒๐ : ๔๔) ได้ศึกษาสาเหตุของการสอบตกของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า ในกลุ่มนักเรียนที่สอบตกมีถึงร้อยละ ๔๓.๔๕ ที่มีฐานะทางบ้านอยู่ในระดับปานกลาง และสาเหตุที่ทำให้นักเรียนสอบตกได้แก่ วิชาที่เรียนยากเกินไป และผู้เรียนไม่ชอบวิชาที่สอบตกตั้งแต่ก่อนมาเรียนหรือเริ่มเรียน เกี่ยวกับสติปัญญา และวิธีการเรียนพบว่านักเรียนมีสติปัญญา เชื่องช้าเรียนไม่ทันเพื่อน และไม่กล้าถามครู ไม่ค่อยได้ทำการบ้านหรือทบทวนบทเรียนที่เรียนไปแล้ว

นอกจากนี้แล้ว เสนีย์ มีทรัพย์ (๒๕๒๑ : ๒๐ - ๒๓) ได้กล่าวไว้ว่า นักเรียนอาจตกอยู่ในสภาพที่ได้รับความเอาใจใส่จากพ่อแม่มากเกินไป ทำให้เป็นเด็กอ่อนแอ ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าตัดสินใจ ต้องคอยพึ่งคนอื่น อยู่ตลอดเวลา และในทางตรงกันข้าม เด็กที่ถูกปล่อยปละละเลยจนเกินไป ไม่ได้รับความอบอุ่นหรือความสนใจเท่าที่ควร ขาดสิ่งที่ปรึกษาในที่สุดก็จะต้องหันไปพึ่งสิ่งไม่ถูกไม่ควร เช่น ดูรายาเมา หรือยาเสพติดอื่น ๆ ทำให้ไม่สนใจการเรียน และในส่วนของเกี่ยวกับสติปัญญา นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาต่ำ จะเป็นเด็กที่เรียนช้ากว่าเพื่อน ๆ ต้องใช้ความพยายามมากเป็นพิเศษ ต้องจัดชั้นเรียนต่างหาก

✓ องค์ประกอบอีกประการหนึ่งที่จะเป็นตัวก่อให้เกิดผลสำเร็จแก่นักเรียนได้มากไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าองค์ประกอบอื่น ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า การจัดการเรียนการสอนที่ไม่เหมาะสม มักจะก่อให้เกิดความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียน ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่ไม่เหมาะสมอาจสืบเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ ด้วยกัน คือ

๑. สภาพโรงเรียนและห้องเรียนไม่มีบรรยากาศเอื้ออำนวยต่อการเรียน
๒. ผู้สอนขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
๓. ผู้สอนไม่มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ
๔. ผู้สอนขาดทักษะในการจัดการเรียนการสอน

กัลยา สฤทธิกุล (๒๕๐๘ : ๒๓ - ๒๔) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่นักเรียนสอบตกในส่วนของเกี่ยวกับครูผู้สอนไว้ดังนี้

๑. ครูลาหยุดราชการแล้วไม่มีครูสอนแทน
๒. ครูไม่พอกับจำนวนห้องเรียน
๓. ครูทำการสอนไม่ถูกวิธี
๔. ครูทำการสอนไม่เต็มที่
๕. ครูมีวุ่นใจอยู่กับงานธุรการ กิจกรรมพิเศษ และงานปรับปรุงอาคารสถานที่มากกว่าคุณภาพในการสอน

✓ **นิภา พงศ์วิรัตน์ (๒๕๒๐ : ๔๔)** ได้ศึกษาปัญหาทางสังคมของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยศึกษาจากเด็กจำนวน ๓๒๑ คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด พบว่าในด้านการศึกษา เด็กมีปัญหาเกี่ยวกับครูมากที่สุด ส่วนลำดับรองลงมาคือปัญหาเกี่ยวกับสติปัญญา เชื้อชาติ เรียนไม่ทันเพื่อน ปัญหาทางด้านสุขภาพ และปัญหาเกี่ยวกับสภาพทางบ้าน

จากที่ได้อธิบายมาแล้วจะเห็นได้ว่า สภาพเศรษฐกิจและสังคมก็เป็นสภาพเกี่ยวกับนักเรียนก็คือ และแม้กระทั่งการจัดการเรียนการสอน ย่อมก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนไ้มาก เพราะสภาพเหล่านี้มิได้มีความสมบูรณ์ในตัวเอง จึงทำให้การเรียนของนักเรียนขาดความสมบูรณ์ตามไปด้วย จึงจำเป็นต้องจัดการสอนซ่อมเสริมขึ้น เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น เรียนไม่ทันเพื่อน เรียนไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน และในขณะที่เดียวกันก็เป็นการส่งเสริมนักเรียนที่เรียนที่อยู่แล้วให้มีการเรียนดียิ่งขึ้น

✓ **พันทิพา อุทัยสุข (๒๕๒๔ : ๓๐)** ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอนซ่อมเสริมไว้ ดังนี้

๑. ทำให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อนสามารถเรียนได้ทันเพื่อน
๒. ทำให้ผู้เรียนทั้งหมดเรียนได้ดีขึ้นกว่าเดิม
๓. ทำให้ผู้เรียนที่เรียนเก่งอยู่แล้วสามารถเรียนได้ดีที่สุดตามความสามารถ

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๒๔ ยังได้กำหนดไว้ด้วยว่า "โรงเรียนต้องจัดให้มีการสอนซ่อมเสริม สำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อนเพื่อแก้ไขความบกพร่องต่าง ๆ และเพื่อช่วยให้มีพื้นฐานอันมั่นคงในการเรียนรู้"

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๒๓ ๘ ๑๒)

เมื่อการสอนซ่อมเสริมเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องกระทำ และมีประโยชน์ดังกล่าวแล้ว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว เพื่อจะได้ศึกษาความรู้ ความเข้าใจของผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่กับการจัดการสอนซ่อมเสริม ตลอดจนสภาพการ จัด และปัญหาเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมในอันที่จะนำผลที่ได้มา

ปรับปรุงการจัดการสอนซ่อมเสริมให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาความรู้ ความเข้าใจของผู้บริหาร ผู้สอน และผู้สนับสนุน การสอน เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรม สำนัญศึกษาในเขตการศึกษา ๓

๒. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ผู้สอน และผู้สนับสนุนการสอน เกี่ยวกับสภาพการจัดการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัด กรมสำัญศึกษา ในเขตการศึกษา ๓

๓. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ผู้สอน และผู้สนับสนุนการสอน เกี่ยวกับปัญหาการจัดการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัด กรมสำัญศึกษา ในเขตการศึกษา ๓

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษา ความรู้ ความเข้าใจของผู้รับผิดชอบในการจัดการ สอนซ่อมเสริม และศึกษาสภาพการจัก ตลอดจนปัญหาเกี่ยวกับการจัดการสอนซ่อม เสริมโดยทั่ว ๆ ไป ตามความคิดเห็นของผู้รับผิดชอบในการจัดการสอนซ่อมเสริม ได้แก่ ผู้บริหาร ผู้สอน และผู้สนับสนุนการสอน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสำัญศึกษา ในเขตการศึกษา ๓ ในปีการศึกษา ๒๕๒๕

สมมติฐานการวิจัย

๑. ความคิดเห็นของผู้บริหาร ผู้สอน และผู้สนับสนุนการสอนเกี่ยวกับ สภาพการจัดการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสำัญ ศึกษ ในเขตการศึกษา ๓ ไม่แตกต่างกัน

๒. ความคิดเห็นของผู้บริหาร ผู้สอน และผู้สนับสนุนการสอนเกี่ยวกับ ปัญหาการจัดการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสำัญ ศึกษ ในเขตการศึกษา ๓ ไม่แตกต่างกัน

ประโยชน์ของการวิจัย

๑. สามารถนำผลที่ได้มาใช้ในการปรับปรุง ผู้รับผิดชอบในการจัดการสอนซ่อมเสริม ซึ่งได้แก่ ผู้บริหาร ผู้สอน และผู้สนับสนุนการสอน ให้มีความรู้ความเข้าใจในการจัดการสอนซ่อมเสริม มากยิ่งขึ้น

๒. สามารถนำผลที่ได้มาใช้ในการปรับปรุงสภาพการจัดการสอนซ่อมเสริม ให้มีสภาพดียิ่งขึ้น

๓. สามารถนำปัญหาที่ได้มาเป็นข้อพิจารณาในการปรับปรุงและแก้ไขปัญหาการจัดการสอนซ่อมเสริม ได้ตรงกับสภาพที่แท้จริง

คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย

การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การสอนที่จัดให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องและประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียน โดยมุ่งแก้ไขข้อบกพร่อง และเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียน และในขณะเดียวกันอาจจะเป็นการจัดเพื่อให้นักเรียนโดยทั่วไป ได้มีการเรียนรู้ และทักษะเพิ่มมากขึ้น

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตการศึกษา ๓

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย หัวหน้าหมวดวิชาภาษาต่างประเทศ หัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์ หัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ หัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษา หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย หัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา และหัวหน้าหมวดวิชาศิลปปฏิบัติ

ผู้สอน หมายถึง ครูที่ปฏิบัติการสอน ในหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา พลานามัย ศิลปศึกษา ศิลปปฏิบัติ

ผู้สนับสนุนการสอน หมายถึง ครูผู้สนับสนุนการสอนที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสอนซ่อมเสริม ซึ่งได้แก่ ครูผู้ทำหน้าที่แนะแนว และครูผู้ทำหน้าที่วัดผล

ครูผู้แนะแนว หมายถึง ครูผู้ทำหน้าที่แนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ครูผู้วัดผล หมายถึง ครูผู้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการวัดผลการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหาร ผู้สอน และผู้สนับสนุนการสอน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา ๓ โดยถือเอา จำนวนที่มีอยู่ในเดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๕ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น ๕๑๐๓ คน จากจำนวน โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ๕๑ โรงเรียน การเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร ผู้วิจัยได้ใช้ หลักและวิธีการดังนี้

๑.๑ ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) โดยแบ่งเป็นจังหวัด

๑.๒ คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane ๑๙๗๐ : ๑๒) ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ๓๗๐.๕ คน

๑.๓ ในโรงเรียนหนึ่งๆ กำหนดให้มีกลุ่มตัวอย่าง ๒๐ คน โดยแบ่งเป็น

ผู้บริหาร	๑๐ คน
ผู้สอน	๘ คน
ผู้สนับสนุนการสอน	๒ คน

๑.๔ คำนวณหาจำนวนโรงเรียน โดยเอาจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามที่คำนวณได้จากสูตรของ ทาโร ยามาเน่ ตั้งหารด้วยจำนวนตัวอย่างประชากรของแต่ละโรงเรียน ได้เท่ากับ ๑๘ (๑๘.๕๕) โรงเรียน จึงได้กลุ่มตัวอย่างประชากร ๓๘๐ คน

๑.๕ คำนวณหาจำนวนโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละจังหวัด โดยถือตาม อัตราส่วนมากน้อยตามจำนวนโรงเรียนทั้งหมดในแต่ละจังหวัด ได้จำนวนดังนี้ จังหวัดสงขลา ๕ โรงเรียน จังหวัดนครศรีธรรมราช ๕ โรงเรียน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ๔ โรงเรียน จังหวัดพัทลุง ๓ โรงเรียน และ จังหวัดชุมพร ๒ โรงเรียน แล้วสุ่มโรงเรียน ในแต่ละจังหวัด โดยวิธีจับฉลาก ตามจำนวนที่คำนวณได้

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถาม หนึ่งแบบเป็น ๔ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ ๒ เป็นการทดสอบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการสอนซ่อมเสริม ลักษณะของแบบทดสอบ เป็นคำถามและกำหนดคำตอบให้เลือก คำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

ตอนที่ ๓ เกี่ยวกับสภาพการจัดการสอนซ่อมเสริม ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบประเมินค่า แบ่งเป็น ๕ ระดับ คือ มากที่สุด มาก น้อย น้อยที่สุด และไม่มีปฏิบัติเลย และแบบสำรวจรายการ

ตอนที่ ๔ เกี่ยวกับปัญหาในการจัดการสอนซ่อมเสริม ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบประเมินค่า แบ่งเป็น ๕ ระดับ คือ มากที่สุด มาก น้อย น้อยที่สุด และไม่มีปัญหาเลย

๓. การรวบรวมข้อมูล

ส่งแบบสอบถามไปให้ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ฝ่ายวิชาการของแต่ละโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และขอความร่วมมือในการแจกผู้ตอบและเก็บรวบรวม และผู้วิจัยส่งคนไปรับคืน

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ ๑ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ

ตอนที่ ๓ และตอนที่ ๔ วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

๑. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ

๒. วิเคราะห์ทัศนคติเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน และ

ครูผู้สนับสนุนการสอน เกี่ยวกับสภาพการจัดการสอนซ่อมเสริม และปัญหาในการจัดการสอนซ่อมเสริม โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

๓. ทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ย
ของความถี่เห็นของผู้บริหาร ผู้สอน และผู้สนับสนุนการสอน เกี่ยวกับสภาพการจัด
การสอนซ่อมเสริม และปัญหาในการจัดการสอนซ่อมเสริม โดยใช้ค่าอัตราส่วน F
(F-ratio)

ลำดับชั้นในการเสนอข้อมูล

บทที่ ๑ บทนำ กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย สมมติฐานการวิจัย ประโยชน์ของ
การวิจัย คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และลำดับชั้นในการเสนอข้อมูล

บทที่ ๒ วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง กล่าวถึงความหมายของการสอนซ่อมเสริม
ประเภทของการสอนซ่อมเสริม หลักการสอนซ่อมเสริม ผู้รับผิดชอบในการสอนซ่อมเสริม
ขั้นตอนในการจัดการสอนซ่อมเสริม วิธีการสอนซ่อมเสริม การประเมินผลการสอน
ซ่อมเสริม

บทที่ ๓ การดำเนินการวิจัย กล่าวถึงแหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ ๔ การวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

